

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 65, Agustos 2012

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

**CESARET,
CESARET,**

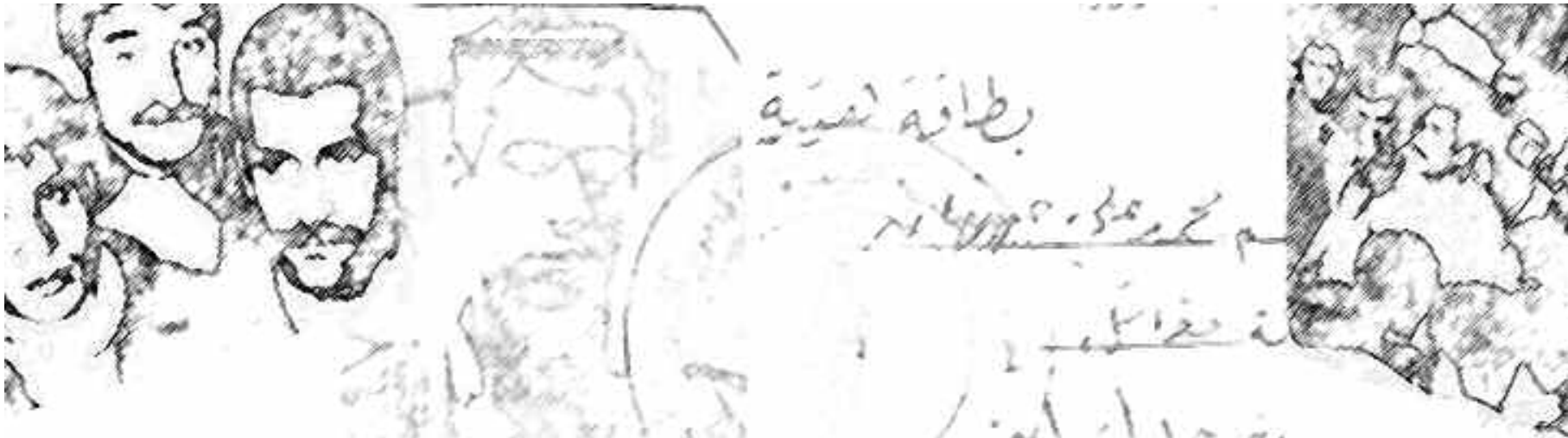
DAHA FAZLA

CESARET!

GENÇLER;

EMPERYALİZM VE
FAŞİZM İÇİN DEĞİL,
SOSYALİZM İÇİN
SAVAŞMAYA

DEVİRİMCİ
ÖĞRENCİ
BİRLİĞİ

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızla daha sizlerle birlikteyiz. Faşizmin saldırıları hız kesmeden devam etmekte. Burjuvazinin mezhep çatışmalarıyla kendi iktidarını garanti altına almayı planladığı bu dönemde, yapılan gerici- faşist saldırılara kitlelerin verdiği cevap burjuvazinin düşüncesini alt üst etti. En son Malatya'da yaşanan gerici saldırı ülkenin dört bir yanında tepkiyle karşılandı. Burjuvazinin çocuk, kadın, yaşlı gözetmeden hedef olarak gösterdiği Alevilere destekler çığ gibi büyüyor. İşçiler, emekçiler, gençler saldırılara karşı eylemlerle örgütlenerek cevap verdi.

İşçi sınıfı eylemlere devam ediyor. BEDAŞ, THY, DHL, Hey Tekstil'in yanı sıra eylemler yayılıyor. Antep'de de işçiler eylemde. Ağır çalışma koşullarına, hak gasplarına karşı işçilerin eylemi Antep ve çevre illerden de desteklenerek büyüyor işçilerin mücadele birliği örülüyor.

Faşist devletin operasyonlarında gözaltına alınarak 'sudan sebeplerle' tutuklananların iddianameleri komik bir tiyatro senaryosundan öteye gitmiyor. 1 Mayıs'a ve Newroz kutlamalarına katılmak, İşçi direnişlerine destek vermek, Afiş ve bildiri dağıtmak... Burjuva hukuk sisteminin bir kez daha kendi belirlemiş olduğu yasaları çiğnediğini geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen 2. KCK duruşmasında gördük. Sadece mesleklerini icra ettikleri için tutuklanan avukatlar hala tutuklu bulunuyor.

Avrupa'da gençlik sokakta. Şili'de, İspanya'da, İtalya'da eğitim reformunu protesto etmek ve eğitime daha fazla bütçe ayrılması gerektiğini belirten öğrenci gençlik neredeyse her gün sokaklarda. Aynı zamanda Şili'de eğitim reformuyla ilgili sorunlar, öğrencilerin gösterilerine rağmen çözülemezken, gösteriler yüzünden iki eğitim bakanı istifa etmek zorunda kalmıştı.

Burjuvazinin saldırıları bütün dünyada hızla tırmanıyor. Buna karşın isyan, ayaklanma, devrim tüm dünyaya yayılıyor. İşçilere, emekçilere, öğrencilere saldıran burjuvazi kendi mezar kazıcılığını yapıyor. İşçileri, emekçileri, öğrencileri yapılan saldırılara karşı örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...
Hoşçakalın.

“CESARET, CESARET

DAHA FAZLA CESARET”

UMUT GÜNEŞ

Her an dengelerin değişebildiği, güçlü olanın zayıfladığı, yok sayılanın belirleyici konuma geldiği ve belki de Ortadoğu halklarının “kaderinin” belirlendiği Suriye’de, her şey açık bir şekilde yaşanıyor. “Muhafız” denilen paralı askerler sürüsü, Suriye’nin içlerine doğru ilerlemeye çalışırken, şu ana kadar çatışmalarda yer almayan ve hem ÖSO denilen çapulcuların, hem de Esad’ın dokunamadığı, karşı karşıya gelmediği Kürt halkı; bölgeyi derinden sarsan bir çıkış yaptı. Batı Kürdistan halkı Afrin’den Qamişlo’ya kadar geniş bir bölgede kontrolü eline aldı ve özerkliğini ilan etti. Askeri gücü ile, örgütlenmiş kadını, çocuğu ve emekçisi ile Batı Kürdistan şu an Kürt halkında ve savunma birliklerinde!

Ya Türkiye! Bu bahtsız ülke her ne yapmaya çalıştıysa elinde kalıyor. Financial Times (FT) gazetesinde yazdığına göre “istikrarlı ve kararlı işbirliğine” rağmen, bir türlü istediğini elde edemiyor. Komşularıyla sıfır politikası diyor; Rusya, İran ve Suriye’nin füzeleri kendisine çevriliyor, Irak Türk Dış İşleri Bakanını tutuklamaktan bahsediyor. Suriye’den kaçanlara yer sağlarken, “mülteciler” kendisine karşı ayaklanıyor vs...

Bu da yetmezmiş gibi Türkiye’de işçi emekçi eylemleri yayılmaya devam ediyor. En son Antep proletaryasının gerçekleştirmiş olduğu patlama dikkatlerimizi yoğunlaştırmamız gereken şeylerden biri. Zira ilerleyen dönemde bu tür eylemlere, patlamalar daha fazla tanık olacağız. Çünkü bu devrimin kendisidir. Diğer yerlerde de emekçilerin eylemleri kararlı bir şekilde sürüyor.

Yine Malatya’dan başlayan katliam girişimi Alevi emekçilerin ve diğer halkların güçlü tepkisi ile püs-

kürtüldü. Duyulduğu andan itibaren sokaklarda toplanan halk, dünden bugüne bilinçlendiğini, örgütlendiğini ve faşizme yeni katliamlar için izin vermeyeceğini gösterdi.

Ve son olarak günlerdir Şemzînan’da süren çatışmalar, gerillanın bölgede alan hakimiyetini sağlamış olması TC’ nin kabuslarını artırıyor. Önceleri burjuva medyanın gücü ile yok sayılmaya çalışılırsa da, Şemzînan’a incelemelere giden BDP heyeti ve konvoyunu gerillanın durdurması ve halkla gerillanın kucaklaşması bazı gerçekleri gün yüzüne çıkardı. Birincisi; gerilla bölgeye hakim ve devlet geri çekilmiş durumda. İkincisi; burjuvazinin yalan şebekesi olan burjuva medya, kendi kapanına sıkıştı ve az da olsa var olan güvenirliliğini yitirdi. Üstelik bu olay Valinin “20 gün süren operasyonlar bitti, görevimizi yaptık” açıklamasından sonra gerçekleşti.

Bölge Devriminin Dinamosu

Kuşkusuz bütün bir bölgede herkesin gündemine oturan gelişme Batı Kürdistan halkının kendi halk iktidarını kurmuş olmasıdır. Batı Kürdistan’da olan şey bir devrimdir. Politik bir devrimdir. Demokratik bir halk devrimidir. Milyonlarca Kürt emekçisinin, kadının komiteler ve konseylerde örgütlenerek, sokakta iktidarını kurup, yönetimini oluşturarak ilerledikleri bir devrimdir. Danton’un dediği gibi, her devrimin tek doğru parolası olan “Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret” yolunu izleyerek ilerliyor.

Kürt halkının bu adımı bölge gerici ve faşist iktidarlarını derinden sarsan bir etkiye sahiptir ve yönelimi Suriye, Türkiye, Irak ve İran’ı doğrudan etkileyecek; yaratacağı sonuçlar itibari ile Dünya’da yükselen devrimci dalganın da itici gücü olacak olan bir

Kuşkusuz bütün bir bölgede herkesin gündemine oturan gelişme Batı Kürdistan halkının kendi halk iktidarını kurmuş olmasıdır. Batı Kürdistan’da olan şey bir devrimdir. Politik bir devrimdir. Demokratik bir halk devrimidir. Milyonlarca Kürt emekçisinin, kadının komiteler ve konseylerde örgütlenerek, sokakta iktidarını kurup, yönetimini oluşturarak ilerledikleri bir devrimdir. Danton’un dediği gibi, her devrimin tek doğru parolası olan “Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret” yolunu izleyerek ilerliyor.

bölge devrimini, gelişmeler sürekli beslemektedir.

Bu sürece nasıl gelindi? Bunun şu an çok da önemi yok! Önemli olan onlarca çelişkinin ve çatışmanın ortasında, bombaların ve sinsi planların ortaya konduğu bir coğrafyada, yok sayılan bir halkın, Kürt halkının oluşan iktidar boşluğunu cesur bir kararla doldurmuş olmasıdır. Kürt halkının gerçekleştirmiş olduğu demokratik devrim ve demokratik iktidardır.

Öyle ki bölgede daha güçlü konumda olan Rusya, Çin ve ABD ile AB bile Kürt halkını hesaba katmadan bir plan yapamaz, yol alamaz durumdadır. Bölge devriminin de düğümü Kürt halkındadır.

Hatta emekçi sınıflara ve diğer ezilen halklara düzenin yaşamış olduğu krizden, iktidarın nasıl eline geçirileceğinin de iyi bir örneğini vermiş oldular.

Batı Kürdistan'da yaşanan Demokratik Devrim bölge halkları için bir umut ve güç kaynağıdır. Bu nedenle bölge gerici faşist iktidarların hemen kinlerini ve nefretlerini kazanmış durumda, fakat bölge ezilen ve sömürülen halklarının, gençliğinin de sempatisini ve desteğini de kazanmış durumdadırlar.

Gençliğe Düşen Görev

Öncelikle şunun görülmesi gerekiyor; geleceğimizi etkileyen olaylar yanı başımızda yaşanıyor ve hızla bir dış savaşa doğru sürükleniyoruz.. Ama aynı zamanda bir dizi devrimin patlak vereceği ve belki de Ortadoğu'nun, hatta dünyanın kaderini etkileyecek devrimlerin nesnel koşullarının hızla olgunlaştığını ve tayin edici çarpışmaların yaşanacağı ana hızla yaklaştığımızı söylemeliyiz.

Sonuç olarak; Bir dış savaş ihtimali durumunda tavrımızın ne olması gerektiği bu sayfalarda daha önce açıklandı, açıklamaya da devam edeceğiz. Suriye'ye dönük bir müdahalede bu savaşın karakterinin emperyalist niteliği gençliğe ve geniş kesimlere etraflıca açıklanmalı ve "emperyalist savaşı iç savaşa çevirelim" politikasını

hayata geçirmek için, yoğun bir ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmasına girişmeliyiz!

İkincisi; Savaş savaş örgütlerinde yürütülür, bu nedenle gelişmelere uygun örgütlenmeleri ve araçları, olanakları bulmak gençliğin asli görevidir.

Üçüncüsü; Şu anda bütün gelişmelerin merkezinde olan, bölge devriminin de esas dinamosu olan Kürt halkının her ileri adımını desteklemeli ve başta Türk işçi ve emekçileri olmak üzere diğer halklara Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin hakkı'nın propagandasının yapılması için yoğun bir aydınlanma çalışmasına girişmeliyiz; halkların mücadele birliğini oluşturmalıyız. Bu yaşana demokratik devrimlerin ayakta kalması ve geleceğe yön vermesi için zorunludur.

Dördüncüsü; Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin toplumsal güçlerini tek bir odakta toplayacak olan, Geçici Devrim Hükümeti sorununu pratik açıdan ele almalı; emekçi kitleler içinde ve gençlik içinde bu sorunu tartışmalı ve anlatmalıyız.

Beşincisi; yaşanan onca olaydan ve gelişmeden sonra hızla bilinçlenen ve artık olaylara tepkisini kendiliğinden de olsa örgütlü bir şekilde gösteren, yığınların içerisinde daha fazla yer alarak, onlara iktidara yürümenin zorunluluğunu anlatmalı, devrimin kaçınılmazlığını kavratmalıyız..

Ve son olarak da kitle içerisinde faaliyet yürüten bütün kadrolar, sempatanlar ya da taraftarların dikkatini halkların devrimci yürüyüşüne vermek ve oluşan iktidar boşluğunu tıpkı Batı Kürdistan'da olduğu gibi cesur bir adımla ele geçirme zorunluluğunu anlatmak görevi gençliğe düşmektedir. Batı Kürdistan'da Kürt halkı bu adımı attı, çünkü; 7'sinden 70'ine örgütlüler ve özgürlük mücadelelerine dikkatlerini vermiş durumdadırlar. Öyleyse gençliği baştan sona örgütlemek, canlı kitle bağları kurmak gençliğin görevidir.

Denizlerin Partisinin ve gençliğinin 23. mücadele yılında iktidara yürümesinin koşulu budur!□

Ve son olarak da kitle içerisinde faaliyet yürüten bütün kadrolar, sempatanlar ya da taraftarların dikkatini halkların devrimci yürüyüşüne vermek ve oluşan iktidar boşluğunu tıpkı Batı Kürdistan'da olduğu gibi cesur bir adımla ele geçirme zorunluluğunu anlatmak görevi gençliğe düşmektedir. Batı Kürdistan'da Kürt halkı bu adımı attı, çünkü; 7'sinden 70'ine örgütlüler ve özgürlük mücadelelerine dikkatlerini vermiş durumdadırlar. Öyleyse gençliği baştan sona örgütlemek, canlı kitle bağları kurmak gençliğin görevidir.

Denizlerin Partisinin ve gençliğinin 23. mücadele yılında iktidara yürümesinin koşulu budur!

BURJUVA HUKUK SİSTEMİ

Bugünlerde gündemde 2. KCK davası var. 36'sı avukat, 1'i gazeteci 37 tutuklusu olan 50 kişinin yargılandığı davada an geçmedi ki mahkeme heyeti ile savunma avukatları arasında bir sürtüşme yaşanmasın. Mahkeme Başkanı Mehmet Ekinci'nin yeni talepleri kabul etmemesi üzerine savunma avukatları, söz haklarının ve savunmanın engellendiğini belirterek itirazlarda bulundular. Savunma avukatları ayrıca 3. Yargı Paketi çerçevesinde artık Özel Yetkili Mahkemelerin yok hükmünde olduğunu ve arkadaşlarının anayasaya, hukuka aykırı bir şekilde tutuklu olduğunu belirtti.

Avukatların tutukluluk sebebi bilindiği gibi Öcalan'ın avukatlığını yapmaldır. Oysa ceza yargılamalarında kişinin kendine değil eylemine bakılır. Eylem yasal olmasına rağmen eylemi gerçekleştirenin siyasal düşüncesini yargılamak, faşist yargılamaların yöntemidir. Zindanlardaki avukat sayısı devletin ezilenlerin avukatlığını yaptırmama kararlığını göstermektedir.

Bizlere devletin sınıf ayrımı yapmadığı, zengin- yoksul tüm halkı temsil ettiği söylenir ve bizler buna inandırılmaya çalışılırız. Oysa yasalarla yasaların kendi çıkarları için yapıldığı adamlar arasındaki bağ öylesine sıkıdır ki, devlet ile egemen sınıf arasındaki ilişki konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmaz. Anayasa ile bizlere verilen haklar her an elimizden alınabilirken bunlar hiçbir zaman bize ait olmazlar. Hayatımız üretim araçlarını elinde tutan küçük bir sınıfın elinde olduğuna ne anayasa ne de insan hakları bizleri özgür kılabilir.

Bunlardan başka bir de dilimizden düşürmediğimiz basın özgürlüğümüz bulunmaktadır. Anayasa Uzlaşma Komisyonu'na "basın hürriyeti milli güvenliğin, kamu düzeninin ve genel ahlakın korunması; yargı bağımsızlığının sağlanması; suçların engellenmesi amacıyla sınırlandırılması" önerisi getirilmiş, Çağdaş Gazeteciler Derneği Başkanı bu düzenlemenin 12 Eylül anayasası hükümlerinden daha beter olduğunu kaydetmiş, bu önerinin medya çalışanları için sıkıyönetim genelgesi olduğunu dile getirmiştir. İktidarın basını

kontrol altına alma çabalarına şaşırılmak gerekir, bugün zindanlarda onlarca gazetecinin olması iktidarın en ufak muhalefeti bile kaldıramadığının göstergesidir. Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu'nun saptamasına göre 27 Temmuz tarihi itibarıyla TC sınırları içerisinde 15'i imtiyaz sahibi ve yazı işleri müdürü olmak üzere 87 gazeteci tutuklu bulunmaktadır.

Komünist önder Lenin "kapitalistler, zenginler için basını para ile tutma özgürlüğünü; zenginliklerden kamuoyu denilen şeyi oluşturmak ve değiştirmek için yararlanma özgürlüğünü basın özgürlüğü olarak yorumlar" demiştir. Aynı eserin başka bir yerinde "basın özgürlüğü de saf demokrasinin başlıca belgelerinden biridir. Bir kez daha, işçiler, en iyi basımevleri ve büyük kâğıt stokları kapitalistler tarafından kendi tekellerine alındıkları sürece, demokrasi ve cumhuriyetçi rejim ne kadar gelişmişse, kendini bütün dünyada, örneğin Amerika'da, o kadar kaba, edepsiz, utanmaz bir biçimde gösteren, sermayenin basın üzerindeki iktidarı olduğu gibi kaldığı sürece, bu özgürlüğün bir yutturmaca olduğunu bilirler. Bütün ülkelerin sosyalistleri bunu milyonlarca kez kabul etmişlerdir. Gerçek eşitliğin, gerçek demokrasinin, emekçiler, işçiler ve köylüler yararına fethi için ilkin sermayenin yazarlara iş vermesi, yayınevlerini satın alması ve basını bozması engellenmelidir; oysa bunun için sermaye boyun-

duruğunu sarsmak, sömürücüleri yıkmak, dirençlerini kırmak zorunludur." *

"Gerçek özgürlük ve gerçek eşitlik komünistlerin kurdukları başkası zararına zenginleşmenin olanaksız olacağı, basını doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak para iktidarına bağımlı kılma nesnel olanağının bulunmayacağı, emekçileri (ya da büyüklüğü ne olursa olsun emekçiler topluluğunu) toplumun elinde olan basımevleri ve kâğıdı kullanma hakkından tam bir eşitlik içinde yararlanmaktan hiçbir şeyin engelleyemeyeceği rejimde egemen olacaklardır." *

Şimdi de ifade özgürlüğüne bir göz atalım. Devletin politik ve muhalif düşüncelere bakış açısı nedir? Cevabını yüzlerce insanın katıldıkları yasal eylemler sonucu tutuklanması ve cezalandırılmasında buluyoruz. Bu eylemlerin bazıları şöyle:

1 Mayıs miting ve gösterilerine katılmak

Newroz kutlamalarına katılmak
Öğrenci derneklerine üye olmak, faaliyetlerine katılmak

Yasal yayınlar için stant açmak ve standı görev almak

İşçi direnişlerine destek olmak

Yasal miting ve gösterileri, etkinlikleri telefon ve sosyal paylaşım ağlarıyla topluma duyurmak

Siyasal mücadelede ölümsüzleşen devrimcileri anma etkinliklerine katılmak, onları savunmak

Afiş ve bildiri dağıtmak

DİSK, KESK gibi yasal kurumların düzenlediği miting, gösteri, basın açıklamalarına katılmak

Bu liste böyle uzayıp gidiyor ve bizlere özgürlüklerden, eşitliklerden söz ediyor.

Lenin “Burjuva demokrasisinin her yerde ve her zaman vaat ettiği ama hiçbir yerde gerçekleştirmediği ve kapitalizmin egemenliği nedeniyle de gerçekleştirilemeyeceği, yurttaşların cinsiyet, din, ırk, milliyet ayrımına bakılmaksızın eşitliğini, Sovyetler iktidarı yani proletarya diktatörlüğü, tamamen ve hemen uygular; çünkü yalnızca üretim araçlarının özel mülkiyeti ve bu araçların paylaşım ya da yeniden paylaşımı ile ilgilenmeyen işçilerin iktidarı bunu yapabilir”* der.

Kapitalizmin hüküm sürdüğü bir yerde eşitlikten söz edilmesi olanaklı değildir. Tüm bu eşitlik ve özgürlük masalı anlatan yasalar sınıf egemenliğine ve sınıf sömürsüne dayanırlar. Bazı kesimlerin yapılacak yasal düzenlemelerle yeni haklar elde etme çabası, sistemi iyileştirme hayalleri boşadır. Bugün düzenlenen yasalarla bizlere verilen haklar elimizden devlet tarafından istenildiği anda alınabiliyorken bu sistem içinde yapılacak değişikliklerle özgürlük ve eşitliklere ulaşmak çabası, boşa kürek çekmektir. Lenin de Şubat devriminden önce bu konuda şöyle yazmıştır; “... süngünün gerçekten siyasal gündemin başında bulunduğu sırada, ayaklanmanın zorunlu ve ivedi bir duruma geldiği bir sırada, anayasal düşler ve parlamentarizm üzerindeki skolastik tar-

tışmalar, burjuva devrim döneklğini maskeleyemektten, burjuvazinin devrimi 'kendi başına bıraktığını' gizlemekten başka bir şeye yaramazlar.”*

“Kişisel özgürlüğün, basın özgürlüğünün, düşünce açıklama özgürlüğünün, toplanma özgürlüğünün, öğretim ve din özgürlüklerinin vb. üzerine bir anayasa giysisi geçirildi. Böylece özgürlükler her çeşit tehlikeden de korunmuş oldular. Bu özgürlüklerin her biri Fransız yurttaşının mutlak hakkı ilan ediliyordu. Ama hep şu çekince ile: Bu hak, kural olarak, kısıtlanamamakla birlikte, 'başkalarının eşit hakları ve kamu güvenliği' ile ya da bireysel özgürlükler ile uyumu sağlayacak yasalar eliyle sınırlanabilir.

Demek ki anayasa, işi, hep ileride anayasayı uygulamak için çıkarılacak or-

ganik yasalara bırakmaktadır. Bu yasalar(söz konusu çekinceleri somutlaştırıp), bu sınırsız özgürlüklerden yararlanmayı, adı geçen özgürlüklerin birbiriyle ve kamu güvenliğiyle çatışmamasını sağlayacak biçimde düzenleyeceklerdir.

Ve sonradan bu yasalar düzensizliklerle öyle bir şekilde düzenlenmiştir ki bugün burjuvazi onlardan yararlanırken öteki sınıfların eşit haklarını hiç mi hiç umursamamaktadır. Düzensizlikler bu özgürlüklerin başkaları tarafından kullanılmasını büsbütün yasakladıkları veya her biri polis tuzağı oluşturan koşullara bağladıkları durumlarda da bu iş, her zaman, anayasa uyarınca “kamu güvenliği” uğruna, yani düpedüz burjuvazinin güvenliği uğruna gerçekleştirilir. Sonunda, bütün özgürlükleri korumak isteyen demokratlar da anayasayı kendi eylem ve özlemlerine gerekçe diye piyasaya sürerler. Bunda da dipten doruğa haklıdırlar. Çünkü anayasanın her maddesi, kendi antitezini, Yukarı Meclisini ve Aşağı Meclisini, yani genel kural olarak özgürlüğü, bu kuralın istisnası olarak da özgürlüğün ortadan kaldırılmasını kapsamaktadır. Böylece, özgürlük adına saygı gösterilip onun somutlaştırılması hiç kuşkusuz hep yasal yoldan önlendiği sürece, özgürlüğün pratik yaşamda yediği darbeler ne denli öldürücü olursa olsunlar, özgürlüğün anayasal varlığı da hiç yara bere almadan olduğu gibi korunmuş gözükür.”**

*LENİN “BURJUVA DEMOKRASİSİ ve PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ” kitabından

**MARX “LOUIS BONAPARTE 18'İNCİ BRUMAİRE” kitabından

Tekelci Sermayenin Yeni Adı :

Bir Avuç Çılgın

GÜRSEL CİHAN |

Bütün dünyada işçi sınıfı ve tekelci sermaye arasındaki savaş son hızıyla sürüyor. Bütün dünya savaş alanı, bütün dünya işçi sınıfının ve gençliğin eylemleriyle dolu. Kanada'dan Ortadoğu'ya, Yunanistan'dan İspanya'ya; her gün yeni bir eylem... İspanya'da maden işçilerinin eylemlerini görmeyen, duymayan kaldı mı ? Sonunda hükümet kuruldu denilen Yunanistan'da kimse Maliye Bakanlığı koltuğuna oturmak istemiyor; kim başını giyotinin altına gönüllü olarak koymak ister? Avrupa'nın en güçlü ekonomisi olarak görülen Almanya hiç bir ülkeye yardım edecek durumda değil; yakasına dört bir yandan başka bir ülke yapışmış , kurtarma paketi diye yalvarıyorlar adeta.

Türkiye tekelci sermayesinin durumu bunlardan farklı mı? Her yerden burjuva kalemşörler ne kadar güçlü bir ekonomisi olduğunu anlatıp, Ortadoğu'nun yeni süper gücü ilan etmek için yarışıyorlar, İsrail bakanları bile bu yarışın içerisinde; yetmiyor İMF'ye borç verildiği açıklamaları geliyor. Ne kadar da güçlüyüz, öyle değil mi ? Bakanlarımız, Avrupalara gidip, toplantılarda gürlüyor, ne kadar görkemli bir manzara! Zaten TOKİ'nin yaptırdığı evler yüzünden ölenler Cibuti Krallığı'nda, 7 milyon ev Papau Yeni Gine'de yıkılacak, 700'ü aşkın tutuklu öğrenci Tayland'da var, KCK davasından 8 bin kişiyi de Hawaii adalarında tutuklandılar, Suriye ile savaşa da San Marino hazırlanıyor. Bize ne gam!

Sermayenin emekçi sınıflara yönelik saldırıları "yaz tatili" falan dinlemiyor. Zindanlarda tutsaklar katlediliyor; Suriye, T.C ordusuna ait bir F-4'ü düşürüyor, üzerinden 12 saat geçmeden gerçekleştirilen "KCK operasyonu"nda 20 ilde 71 KESK yöneticisi gözaltına alınıyor, KESK genel merkezi ve şubelerinde

aramalar yapılıyor. Bir gün sonra parlamentoda gerçekleştirilen grup toplantılarında tehditler, savaş çılgınlıkları yükseliyor. 4+4+4'ler, grev yasakları, zamlar... Bu liste daha uzatılabilir, her gün yenileri eklenmeye devam ediyor. Tarihinin sonuna geldiğini gören sermaye; savaş dahil bütün kartlarını masaya açmış, deli cesaretiyle hepsini sahaya sürüyor.

Bu söylediklerimizi yeni şeyler değil. Uzun süredir savaş hazırlığı yapıldığı da, her gün yapılan yeni operasyonlarda, sermayenin emekçilerin cebindeki üç kuruşa göz diktiği de biliniyor, görülüyor. Tekelci sermayenin saklamak gibi bir derdi de yok zaten, aksine ne kadar güçlü olduğunu, her şeyin kontrolü altında olduğunu gösterip, "her an kapınızı çalıp sizi de alabilirim" mesajı vererek korkuyu yaymaya çalışıyor. Herkes, ev emekçisinden memuruna, işçisinden diplomalı işsizine, köylüsünden öğrencisine, herkes görüyor, biliyor bunu. Hiç kimse kitlelerin apolitikliği gibi masalları tekrarlama-sın; artık komik oluyor. Peki görünen altında hangi gerçek saklı ? Tam tersi. Yani tekelci sermayenin korkusu saklı. İktidarını kaybetme korkusu saklı, güçsüzlüğü saklı...

Buna ilişkin değerlendirmeler yayınlarında defalarca yapıldı, bunun temelleri defalarca açıklandı. O yüzden bu yazıda üzerinde durmayacağız. İknâ olmayanlar her gün yenisi ortaya çıkan kendiliğinden kitle eylemlerine bakabilirler. Sermayenin çöküşünün ve bir devrimin olgunlaşmasının en önemli göstergesi işte orada. Bizim burada söylemek istediklerimiz, bütün bunları izleyen ve bunların karşısında olan, bir şeyler yapan ya da yapmak isteyenlere çözümünü sunma çabasıdır sadece.

Peki ne yapacağız ? İşte Gordion düğümünün çözüldüğü nokta burası.

Meselelerin etrafında dolanmanın, laf cambazlığının kimseye bir faydası yok. Madem ki tekelci sermaye hem üretim araçlarını, hem de baskı ve zor aygıtını elinde tutuyor, madem ki bu iktidarını korumak ve güçlendirmek için yeri geldiğinde yasalar çıkartmak, yasaklar getirmek, yeri geldiğinde operasyonlar yapmak, katliamlar yapmaktan geri durmuyor; madem ki köylüsünden Alevisine, öğrencisinden Kürt'üne, işçisinden emeklisine, kadınından hastane kapılarında yaşamını kaybedenlere, selde can verenlere kadar, herkesin sorunlarının kaynağı tam da sermayenin iktidarı ve onu koruyabilmek için her şeyi yapabilmesinden kaynaklanıyor; o halde çözüm de orada duruyor; iktidar sorununun kendisinde. Sermayenin iktidarının yıkılıp, halk iktidarının kurulmadığı hiçbir çözüm yolu, çözüm değildir.

Bunu söylüyor olmak, ne bu düşüncenin egemen olmadığı eylemlerin karşısında olmaktır ne kendiliğinden eyleme geçenleri küçümseyerek, üstten bir bakışla “boşa uğraşıyorsunuz” demektir. Tam aksine; eyleme geçen bütün kitlelerin içinde olarak, onlara bu bakış açısını götürmek ve tek tek kendi sorunları için harekete geçen kitleleri birleştirmektir. Ancak bu şekilde kitlelerin mücadele birliği sağlanabilir ve ancak bu şekilde devrim ve halk iktidarı hedefi gerçekleştirilebilir. Bunu başarmanın yolundaki en büyük müttefikimiz ise, kitlelerin birlikte mücadele etme yolundaki giderek artan eğilimdir. Şimdi bu eğilimin bilinçli bir güce dönüşmesi, dönüştürülmesi amacımız olmalı.

Burada özellikle her eylemde yerini alan ve eylemlere büyük bir enerji ve güç katan öğrenci gençliğin önemini

vurgulamak yerinde olacaktır. Öğrenci gençliğin bu bilince ulaşması daha kolay olacaktır. Emekçilerin her eylemlerinde dört gözle bekledikleri öğrenci gençliğin, sadece kendi akademik ve barınma vb. gibi konuların çözümü için değil, bunları devrime ve halk iktidarına bağlayarak ele alan bir bakış açısı kazanması, bu bilinci gittikleri her yere taşınmaları, işte öğrenci gençliğin bir devrimdeki en önemli rolü tam da budur.

Bozkırı tutuşturmak için, şimdi bu kıvılcımın bütün emekçi kitlelere, özellikle de öğrenci gençliğe ve işçi gençliğe ulaştırmaya ihtiyacımız var. Bu yönde atılacak her adım, kitlelerden yanıt bulacaktır.

Tarih bizi doğruluyor, yaşam bizden yana. Şimdi cüret etme zamanı...

Saldırlara Karşı Halkların Mücadele Birliğini Örelim

Faşist devlet her zaman yaptığı gibi alevi inancına mensup emekçilere büyük baskılar uygulamaktadır. Dincileri gerici Alevilerin inançlarına, görüşlerine hatta kendilerine saldırmakla uğraşmaktadır. Daha önce Dersim’de, Maraş’da, Sivas’da, Gazi’de yaşanan büyük katliamların devamını getirmek istiyor, fırsat kolluyorlar. Aynı saldırıyı daha geçtiğimiz günlerde Malatya’da ramazan davulcusunun kasıtlı bir şekilde uzun süre evlerinin önünde davul çalmasından rahatsız olan bir alevi aileye yaptı. Aile oruç tutmadıklarını belirterek kapılarının önünde davul çalınmasını istediği davulcudan, davulcunun annesinden ve çevreden çok büyük baskı gördü. Ailenin evine taşla saldıran mahalle halkı “gerekirse para verelim taşınınsınlar” diyerek zihniyetini göstermiştir. Bunun üzerine bir çok yerde aleviler büyük tepkiler gösterdi, eylemler yaptı, kitlesel mitingler gerçekleştirdi. Bu bölgelerden biri de Sarıgazi’ydi. Olayların daha da geliştiğini duyan Sarıgazi halkı aynı günün gecesi saat 02:00’da 150 kişilik bir grupla yürüyerek ajitasyon

konusmaları gerçekleştirdi. Cem evi önünde toplanan grup “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız” ve “Malatya Faşizme Mezar Olacak” sloganlarıyla Sarıgazi Kaymakamlığı’na yürüdü. 10 dakikalık bir oturma eyleminin ardından ertesi gün akşam saat 19:30’da yürüyüş yapılması kararı alındı. Ertesi gün Sarıgazi’de yaklaşık 600 kişiyle Vatan İlk Öğretim Okulu başlayan yürüyüş yolu yarılama 7 bin kişiye ulaştı. Cadde boydan boya gençlerin, kadınların, çocukların, yaşlıların istilasına uğramış gibiydi. Devasa bir kitleyle Eski Ankara yolunu kesen kalabalık Cem Evi’ne doğru yürüdü. Herkesin gözü daha önce hiç böyle bir kalabalığı bir arada görmeyen Sarıgazi’deydi. Coşku ve öfkeyle, gür sloganlarla Cem Evi’ne gelen grup basın açıklamasının ardından dağıldı. Aynı anda binler Taksim’e aktı.

Cem evlerini ‘Ucube’ olarak görenlere yeni fırsatlar vermemek için daha nice binlere ihtiyacımız var. Alevilere, Kürt halkını bu topraklar üzerinde yok sayan, onları katleden faşist, gerici, kan emici devleti yıkalım. Maraş’lara, Sivas’lara, Gazi’lere, Roboski’lere, fırsat vermeyelim, halkların mücadele birliğini örelim, örgütlenelim.

GENÇLER; SOSYALİZM SAFLARINDA

Alevi gençliğe yönelik bu çağrı elbette karşılığını bulacaktır. Bugüne değin olduğu gibi. Daha önce de bu satırlardan devrimci sosyalist yurtsever gençliğe; Anti-Faşist Birlikler'de örgütlenme çağrısı yapmıştık. Alevi gençliğin de bu mücadelenin bir parçası olması faşizme ve tekelci sermaye sınıfına anladığı dilden karşılık verebilmesi için buldukları her yerde harekete geçmesi ve örgütlü çalışmanın bir parçası olması elzemdir. Anti-faşist tüm gençlerin devrimci mücadelesi temelinde kurulacak birliklerde bir araya gelecek gençler her türlü eylem ve hazırlıkla faaliyete başlamalıdır.

Dünden bugüne devrim mücadelesinin önemli bir bileşeni olan Alevi emekçileri, her daim egemen sınıfın hedefinde olmuştur. Yıllardır verdikleri mücadeleleriyle inançlarına, kültürlerine sahip çıkan Aleviler, devrimci-komünist hareketin de en önemli destekçisiyken birçok Alevi emekçisi, genci de devrim mücadelesinin aktif savaşçısı olarak zindanlara düşmüş, bedel ödemiş ve hatta ölümsüzleşmiştir.

Son dönemde burjuvazinin ve faşist devletin alevilere dönük artan saldırılarını, bu nesnel gerçekliğin dışında düşünemeyiz. Sadece 2012 yılı içerisinde yaşananlara baksak yeter. Sivas davasının zamanaşımından kaynaklı düşürülmesi; Alevi emekçilerinin evlerinin işaretlenmesi; Yargıtay'ın Cemevleri'ne yönelik "ibadet yeri değildir" kararı ve en son Malatya'da yaşanan katliam girişimi...

Çok uzak değil daha 3-4 yıl önce "Alevi açılımı" yapma ihtiyacı hissedilen sermaye sınıfı ve AKP hükümeti bugün bütün bu baskıların örgütleyicisi ve ana nedenidir.

Egemen sınıfın bu ciddi tavır değişikliğine neden olan süreç nereden kaynaklanmaktadır? Devrimci gençliğimiz ve emekçi halklarımız buna karşı nasıl tavır geliştirmelidir?

Türkiye ve Kürdistan halkları yaklaşık 40 yıla yakındır devrimci durum ve iç savaş koşullarında devrim mücadelesini kararlılıkla sürdürüyor. Sermaye sınıfı hem Kürt halkını hem Alevi emekçilerini hem de işçi sınıfını, emekçi sınıfları bu devrim mücadelesinin dışına çekebilmek; onları bastırabilmek için her türlü teröre, baskıya ve katliama girişti. Emperyalist tekellerin yerli işbirlikçilerinin ekonomik ve politik çıkarları uğruna giriştikleri hiçbir

şey Türkiye ve Kürdistan halklarının devrim mücadelesindeki kararlılığını durduramadı.

Git gide ağırlaşan ekonomik ve politik kriz, emekçilerin sefaletinin derinleşmesi, halklarımızın yükselen ve yıkıcı güçleri bir araya getirmeye başlayan devrimci hareketi, Kürt halkının özgürlüğü uğruna yürüttüğü savaş tekelci sermayeyi yeni yöntemler aramaya itmişti. Demokratik Açılım, Alevi Açılımı vs... zırvalarıyla devrimci halklarımızı düzenin içerisine çekmeye, onların yok olan düzen içi umutlarını canlandırmaya çabalayan sermaye sınıfı ve AKP hükümeti bu süreçten güç kaybederek çıkmıştı. Zira ne Kürt halkı ne de Alevi emekçileri ne de devrimci mücadelenin bileşeni olan halklarımız bu oyuna gelmemişti. Bu noktada hatırlanacaktır; Alevi açılımına kitlesel mitinglerle cevap veren Aleviler, burjuvaziyle uzlaşma olamayacağını arada bir kan denizinin olduğunu haykırmişti her yandan.

Türkiye cephesinde hal böyleyken bütün dünyada da devrimci atılımın zemini oluşmaya başlamıştı. Tunus'ta yaşanan halk ayaklanması hızla dünyanın geneline yayılmaya başladı. Mısır, Yemen, Bahreyn hemen ardından Avrupa'ya yayılan ayaklanma düzeyindeki kitle hareketleri (İngiltere, İspanya ve Yunanistan'daki olaylar örnek verilebilir) dünya burjuvazisine, karşı-devrimci ayaklanmaları ve faşist örgütleri örgütleme ve öne çıkarma zorunluluğunu dayattı. Dinci-gerici akımları ve politik örgütleri devrim mücadelesinin önüne set oluşturmak için hazırlayan emperyalizm Türkiye'de de önce Hizbullahçıların serbest bırakılmasıyla işe başladı. Mısır, Tunus'ta bu tarz partiler iktidara getirildi. Libya ve Suriye'de dinci-gerici hareketler yoluyla devrimci çıkışın niteliği yok edilmeye

A MÜCADELEYE

çalışıldı. Avrupa'da da faşist örgütler ve partiler öne çıkartılmaya çalışıldı, mesela Yunanistan'da Altın Şafak isimli parti. ABD'de de faşizmin yükseleşimini görmek mümkün.

Bütün bunlar yan yana konulduğunda tekelci sermaye sınıfının Alevilere yönelik saldırılarını ,yeniden çıkarmak istediği mezhep çatışmaları daha iyi anlaşılabilir.

Geçmişte Sivas, Gazi, Maraş gibi katliamlar gerçekleştiren egemen sınıf bir ölçüde Alevi emekçilerinin bir kısmının devrimci mücadeleden geri çekilmesini başarmıştı. Tarihin tekerrür edeceği hesabıyla aynı yöntemleri denemeye devam ediyor. Alevi evlerin işaretletilmesinde sermaye sınıfı genel olarak daha geride yer alan politik mücadelenin dışındaki kesimleri hedef alması Alevi emekçilerinin bir kısmını bu mücadelenin dışına itmeye çalıştığının göstergesi.

Peki devlet bu planında başarılı olma şansına sahip mi? Tüm dünya halklarının içerisinde geçtiği devrimci süreç bizlere tekelci burjuvazi açısından başarı olmayacağını gösteriyor. Dünyanın pek çok yerinde halklar kapitalist düzene başkaldırmışken Türkiye ve Kürdistan gibi yıkıcı dinamiklerin bu kadar yoğun olduğu bir yerde sermaye sınıfının başarısı olanaklı değildir. SSCB ve halk demokrasili bir çok ülkenin sosyalizmden uzaklaştığı bir dönemde "*Sosyalizm Kazanacak*" şiarıyla bağrından Leninist öncüyü çıkaran ve dünyadaki tüm olumsuz gelişmelere rağmen yoğun bir baskı ve terör ortamından devrimin gelişimiyle çıkmayı başaran işçi sınıfımız ve emekçi halklarımız "*Ayaklanmalar Yüzyılı*"ndan da zaferle çıkacaktır.

Dünyanın sosyalist ülkelerden sonraki en yoğun katılımlı 1 Mayıs

gösterilerini yaratanı Newroz'da savaşta savaşa meydanları zapteden devrimci halkların ne faşist saldırılar tarafından ne de politik çevirme hareketleri karşısında geri çekilmesi mümkün değildir.

Halklarımızın içinde bulunduğu ruh hali kendisini en iyi Malatya'da yaşanan olaylar karşısındaki tepkisinde görülebilir. Saldırı haberi ulaşır ulaşmaz insanlar internet üzerinden haberleşerek Taksim Meydanı'nda toplanıyorlar. Bu kadar hızlı bir şekilde tepki gösterilebilmesi devrim mücadelesi açısından önemli bir durum. Ertesi günlerde yaşanan eylemlerdeki yoğun katılım, öfke ve kimi yerlerde çatışmalar çıkmış olması bizlere düzene karşı savaşma isteğinin yaygınlığını ve derinliğini gösteriyor.

"*Malatya, Sivas Olmayacak*" sloganını temel alan eylemler aynı zamanda emekçi sınıflardaki bilinç sıçramasını da gösteriyor. Devrimci halkların geçmişten ders alma konusunda nasıl ileri bilinçle hareket ettiklerini ve halkların toplumsal hafızayı nasıl koruduklarını görüyoruz.

Faşist devlet, gerçekleştirdiği saldırının sonuçlarını iyi görmüş müdür bilemeyiz. Aslında bizim açımızdan çok da önemli değil. Zira bu olayın bizler için önemi devrimci kalkışmanın nasıl da nesnel bir gerçekliğe sahip olduğudur. Asıl cevaplamamız gereken şimdi "*Gençlik Ne Yapmalı*" sorusudur.

GENÇLİK NE YAPMALI?

Tekelci burjuvazi ve faşist devleti bu sonuçlara bakıp geri adım atar mı; bilinmez. Bugüne kadarki sınıf mücadeleleri tarihi bizlere asla sermaye sınıfına güvenmemek gerektiğini öğretmiştir. Bu yüzden devrimci genç-

lik ve özellikle de Alevi gençleri bu bilinçle gerekli hazırlıklara başlamalıdır. Alevi gençliği kendisine yönelen saldırı furçasına karşı aktif bir mücadele yürütmekle ve bu kavganın başına geçmekle yükümlüdür. Mücadeleyi sadece devrimci mücadelenin en aktif unsurlarına bırakırsa saldırılara güçlü bir cevap verilemez.

Alevi gençliğe yönelik bu çağrı elbette karşılığını bulacaktır. Bugüne değin olduğu gibi. Daha önce de bu satırlardan devrimci sosyalist yurtsever gençliğe; Anti-Faşist Birlikler'de örgütlenme çağrısı yapmıştık. Alevi gençliğin de bu mücadelenin bir parçası olması faşizme ve tekelci sermaye sınıfına anladığı dilden karşılık verebilmesi için buldukları her yerde harekete geçmesi ve örgütlü çalışmanın bir parçası olması elzemdir. Anti-faşist tüm gençlerin devrimci mücadelesi temelinde kurulacak birliklerde bir araya gelecek gençler her türlü eylem ve hazırlıkla faaliyete başlamalıdır.

Faşist devlet dün Roboski'de Kürt halkına karşı katliam yapmaktan çekinmemiştir. Sivas, Gazi, Maraş katliamları hafızalarımızda çok canlı. Bütün bu nedenlerden ötürü buradan biz Leninist gençlik olarak başta Alevi gençleri olmak üzere tüm devrimci gençliğimizi Anti-Faşist Birlikler'de örgütlenmeye ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz. Sözlerimizi Enternasyonel Marşı'ndan bir alıntıyla bitirmek istiyoruz:

**"Tanrı, patron, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır"**

BURJUVAZİNİN EN “SAMİMİ” ADAMI İDRİS NAIM ŞAHİN

Bildiğiniz üzere İdris Naim Şahin bir bakan... Geldiği günden itibaren de her sözüyle, her açıklamasıyla, kısacası yapıdığı her şeyle olay yaratan bir bakan. Ve bize burjuvazinin, burjuva politikacılarının gerçek yüzünü, “samimiyetini” gösteren bir bakan. İdris Naim’in “samimi” açıklamalarından birkaçı şöyle:

Kızılay’daki patlama (20 Eylül 2011): Üç adet can kaybı var.

Van depremi (29 Ekim 2011): (Depremzedelere hitaben) Sarayda oturuyorsunuz gel dediğiniz yok.

Kürt sorunu (7 Kasım 2011): Kürt sorunu diyorlar. Ben arıyorum sorunu bulamıyorum. Sanatçılara PKK eleştirisi (26 Aralık 2011): Birileri saptırarak, kendine göre gerekçeler uydurarak teröre destek veriyor. Neyiyle veriyor, belki resim yaparak tuvale yansıtıyor, şiir yazarak şiirine yansıtıyor, günlük makale, fıkra yazarak oralarda bir şeyler yazıp çiziyor.

Newroz olayları (27 Mart 2012): Birilerinin kitabı, birilerinin bayramı öldürmekten yanaysa da şu bilinsin ki; 75 milyon vakur ve sessiz yığın silahına da gerek yok, yumruğuna da gerek yok, sadece birer tükürüğü o 75 bin haini yok etmeye yeter ve yetecektir.

Gaz bombası (7 Nisan 2012): Gaz bombaları zararsızdır, ihtiyaçlar doğrultusunda ihale ile yeteri miktarda gaz alımı yapılmaktadır.

Takla at (6 Nisan 2012) Erzurum’da 5 TEDAŞ işçisinin yaşamını yitirdiği gölette yaptığı incelemenin ardından geçtiği Pasinler’de ‘Sayın bakanım geldiğine çok sevindim’ diyen Mustafa Boğaçayır’a ‘Hadi bir takla at ya da oyna bir göreyim’

İdris Naim Şahin’in “incilerinden” öne çıkanlar bunlar. Bunlardan sonuncusu ise gaz bombası konusunda yaptığı açıklama. İdris bey gaz bombası ile ilgili yaptığı açıklamada; gaz bombasının tamamen organik olduğunu ve hiçbir şekilde bir zararının bulunmadığını söylemiştir.

Göreve başladığı ilk günden itibaren parlak zekasıyla sıyrılan İdris Naim Şahin gaz bombasıyla ilgili bazı şeyleri gözden kaçırmış olacak. AKP döneminde gaz bombasından toplam 7 kişi hayatını kaybetmiştir. Ölümünden bazıları ‘doğrudan gazın etkisinden’ meydana gelirken, bir kısmı da güvenlik güçlerinin bombayı gelişigüzel atarak, insanlara öldürücü darbe indirmesiyle meydana geldi. Bilanço şöyle:

** 1 Mayıs 2007’de 75 yaşındaki İbrahim Sevindik biber gazından havasız kalarak öldü.*

** 27 Nisan 2011’de Bismil’de gaz bombalarından etkilenen 60 yaşındaki Kazım Şeker kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti.*

** Geçen mayıs ayında Hopa’da Başbakan Tayyip Erdoğan’ı protesto eden gruba polisin attığı gaz bombalarından etkilenen 54 yaşındaki emekli öğretmen Metin Lokumcu, kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti.*

** 21 Mart 2012’de Newroz’da kafasına gaz bombası isabet eden Hacı Zengin hayatını kaybetti.*

** 9 Ekim 2009’da Cizre’de polisin attığı gaz bombası kafasına çarpan 18 aylık Mehmet Uytun yaşamını yitirdi.*

** 4 Nisan 2009’da Ömerli’deki yürüyüşe katılan Mustafa Dağ, gaz bombasının kafasına isabet etmesiyle öldü.*

** 12 Haziran’da Şırnak’ta polisin attığı gaz bombasından etkilenen Hatice İdin de yaşamını yitirdi.*

Gaz bombasının zararlarını sadece insanlar üzerinde göstermiyor. Bundan birkaç ay önce Sivas’ta jandarma gaz bombalarını imha etmeye çalıştı. Bu çalışma sonucunda 15 köylü hastanelik oldu. Ve köydeki tavuklarda gazı tattı tabii ki. Gazdan etkilenen tavuklara gazdan sonra normal yumurta çıkarmak yerine misket büyüklüğünde yumurtalar çıkarmaya başladılar.

Her şeye rağmen İdris Naim gazın yararlarını savunmaya devam edebilir. Hatta pek yakında Ceylan Önkol’u öldüren bombanın da organik, Uğur Kaymaz’ın bedenindeki 13 kurşun yarasının da misket izleri olduğunu söyleyebilir. Ama unutmamasın gün gelir devran döner ve bir İdris’de organik silahların arkasına değil hedefine oturur.

Fransa'nın Amiens Kentinde Sokak Çatışmaları!

Fransa'nın Amiens Kentinde her hafta sonu caddelerde tehlikeli yarış yapan gençlerin tutuklanmasının ardından çıkan çatışmalarda binalar ve arabalar атаşe verildi. Yaklaşık 100 isyancı 150 polisin karıştığı olaylarda 16 polis yaralandı. Aynı zamanda sokakta olayları izleyenlerden de yaralananlar oldu.

Çıkan olaylarda bir eğlence merkezi, iki okul, bir düzine arabayla birlikte yerle bir edildi. Göstericiler çöp konteynerlerinden barikatlar kurdu. İç işleri bakanlığının yaptığı açıklamaya göre yaklaşık 1 milyon euroluk bir

maddi zararın var olduğunu söyledi. Polisin göz yaşartıcı gaz ve plastik mermilerine göstericilerin taş ve sopalarla karşılık verdi. Amiens'in geçmişte de isyan deneyimi var. Kentin yüksek işsizlikle, ırksal gerginlikle ve saldırgan bir polis kuvvetiyle adı kötüye çıkmıştır. Buna rağmen yeni "sosyalist" başkan François Hollande "Devlet, bu şiddet eylemleriyle mücadele etmek için tüm araçlarını seferber edecektir. Güvenlik bizim için sadece bir öncelik değil aynı zamanda da yükümlülüktür" diye konuştu. "İçişleri Bakanı Manuel Valls derhal Amiens'e gideceğini" kaydeden François Hollande bir sonraki bütçede jandarma ve polise ek kaynaklar ayrılacağını da sözlerine ekledi.

Şili'de öğrenci gençlik sokakta

Şili'de öğrenciler yine sokaklarda. Şili'de parasız eğitim talep eden yüzlerce lise öğrencisi, başkent Santiago'daki bazı okul binalarını işgal etti ve yollara barikat kurdu. Şili'nin başkenti Santiago'da çıkan olaylarda 3 otobüs ateşe verildi ve 49 polis yaralandı. Çatışmalarda polis öğrencilere tazyikli su ve göz yaşartıcı gazlarla müdahale etti. Aynı zamanda öğrenciler izinsiz eylem yapanlara ağır yaptırımlar getiren yeni yasa tasarısını da protesto etti.

Santiago Belediye Başkanı Pablo Zalaquet, okul işgaline katılan öğrencilerin burslarının kesileceği uyarısında

bulundu.

Olayların ardından konuşan Şili Üniversite Öğrencileri Federasyonu Başkanı Gabriel Boric, "Bugün Santiago caddelerinde yaşananlardan büyük üzüntü duyuyorum. Ama yaşananlardan, öğrenci hareketinin önerilerine kulak asmayan hükümet sorumludur" dedi.

Geçtiğimiz sayıda zindanlardaki devrimci tutsaklara gönderilmesi planlanan mektuplarda bir takım sıkıntılardan dolayı tutsaklara ulaşmamıştır, bu nedenle Mardin E Tipi zindanında bulunan, KCK davasından tutuklanan Barış Kaya'nın görüşçüsünün mektubunu yayınlıyoruz.

“Onu ilk gördüğümde, bu devrimci “delikanlı”nın çok kısa zamanda böyle bir noktaya geleceğini aklımın ucundan bile geçirmemişim.

Evet, Amed'e gidiş, 7 ay sonrasında gelen ‘ilk’ gözaltı, ve ilk gözaltıda tutukluluk... 7 aylık tutukluluğun ardından, mahkemenin şaşırtmayan, ama adeta çıldırta karar: 11 yıl 3 ay... Ve Barış'ın gür sesiyle çınlayan mahkeme salonu: “Bizi böyle bitiremezsiniz!” Sonra slogan: “Murat Ördəkçi Ölümsüzdür!” Kararın verildiği mahkeme, 22 Aralık'taydı. Bir çoğunuz 19-22 Aralık zindan savaşlarını bilir. Barış, mahkeme salonunda bunu belirtti. Bundan 11 yıl önce, zindanlara yapılan saldırıyı, o saldırı sırasında 28 devrimci tutsağın devlet tarafından katledildiğini söyledi. Ve ekledi: “Bizi böyle bitiremezsiniz!” Ardından, Bayrampaşa Zindanı'ndaki savaş sırasında kurşunlanarak katledilen TKEP/L tutsağı Murat Ördəkçi'yi anarak, “Murat Ördəkçi Ölümsüzdür!” sloganıyla devrimci kararlılığını bir kez daha açıkça gösterdi. Mahkeme sonrası ilk görüşünde, “Bunu bir eylem olarak gerçekleştirdim.” dedi. Ve gözlerinin her zamanki kıızıl ışıltısıyla sonlandırdı konuyu: “Zindan savaşçıları, zindan cephesinden selamladık.”

Sonrasında yargıtay süreci tabii... “Ceza”nın onaylanması. Hem de oldukça ‘komik’ bir iddianameye rağmen. Delil; beyaz bir spor ayakkabı ve siyah bir mont. Burjuvazinin mahkemeleri, kendisinden adalet dilenen aymazlara bir kez daha bu dilenişin trajik sonunu gösterdi. Bu trajedinin bir tarafında sürekli bir beklenti; diğer tarafında ise insanın yüreğinde öfke dağlarının patlamasına yol açan olaylar dizisi... 4 ayrı yasadışı örgüte üye olmaktan yargılanan öğrenciler... Sağır ve dilsiz olduğu halde örgüt propagandası yapanlar, ve salt alkış tuttuğu için yasadışı örgüt propagandasından ceza alanlar... Ve daha burada sayamayacağımız trajediler dizisi. Ve bunlar bugün, her gün rastlanabilen sıradan olaylar haline geliyor. Ama kalbinin ve aklının sesini dinleyenlerin alışmaması gereken olaylar...

Görüşüne gittiğim günlerin birinde, yaşananlar üzerine Barış'ın yorumu da bu yönde oldu: “Böyle bir süreçte çok doğal bu cezalar. Şimdi, tehlikeli gördüğü her şeye saldırmaya çalışan ama emekçi Türk ve Kürt halklarının güçlü ellerinde parçalanacak olan ‘kağıttan kaplan’dır bu devlet.”

Biliyorsunuz, ilk tutuklandığında Amed'deki zindandaydı. Sonrasında yer açılış diye Riha'daki (Urfa) E tipi Zindanına götürdüler... Bu bir sürgündü... Riha'daki bu zindan, koşulları en berbat olan zindanlardan biridir. Görüşe gelen kadınları taciz, edercesine arıyorlar, iç çamaşırlarının içine kadar “soruşturuyorlar”. Elbette bu durum korkunç. Tutsakların genel durumu da öyle. Kötü yemekler, yaz sıcaklarında kapasitenin çok çok üstünde kalınan koşullar, mektup bekletmeler, kitap ve yayınları geç vermeler vs. vs. Zindan koşullarını protesto amacıyla koşullardan biri tutsaklar tarafından ateşe verilmişti. Ardından, Barış'ın da aralarında olduğu 70-80 tutsak yangından ve olaylardan sorumlu tutularak sürgün edildi.

Olaya yönelik açılan davada tutsaklara yüklü bir para cezası verildi. Ve disiplin cezaları. Hücre cezası, açık görüş ve mektup cezaları... Barış'a da 15 günlük hücre cezası ve 12 ay açık görüş cezası verildi. Fakat bu cezalar Barış'ın ve diğer devrimci yurtsever tutsakların moralini bozamamış; tersine devletin acizliğini göstermiş, tutsakların devrime olan inançlarını körüklemiştir.

Şu anda Barış hücrede. Yoldaşlarına, ailesine, sevdiklerine, dostlarına mektup yazarak ve kitap okuyarak hücre cezasını ‘çekiyor’.

Ben bu mektupla yaşananları kısaca dile getirmeye çalıştım. Sizler de yani onlarca devrimci tutsağın görüşçüleri, yoldaşları, sevdikleri; anlatacaklarınızla zindanların sesini, soluğunu arttırabilirsiniz.

SİYAH YÜRÜYÜŞ

İspanya hükümeti ekonomik krizin kendilerine vereceği büyük zararı engelleyebilmek için birçok alanda kesintiler yapıyor. En son maden işçilerine verilen devlet desteğinin yüzde 63'ünü kestiler. Bu kesintileri kabul etmeyen maden işçileri greve başladı. İspanya devletinin kolluk kuvvetleriyle çatışmaya giren işçilerden birçok yaralı ve gözaltı oldu ama maden işçileri mücadelelerine kararlı bir şekilde devam ettiler. Bu kararlı mücadeleyi son 20 yılda üçüncü kez yaptıkları "siyah yürüyüş" adını verdikleri, Madrid'e yürüyüşle sürdürdüler. İşçiler yürüyüşü 19 günde tamamladılar ve 400 km yol katettiler. Yürüyüş sırasında da polislin işçilere yönelik saldırısı plastik mermi ve gaz bombalarıyla devam etti. Polislin bu saldırılarına karşı işçiler pasif kalmayarak el yapımı 'roketler' kullandılar ve yollar barikatlarla kapatıldı.

Madrid'de coşkulu karşılama;

İspanya'nın başkentinin merkezinde, Sol Meydanı'nda maden işçilerine destek vermek amacıyla 25 bin kişi siyah yürüyüşü 'ŞAMPİYONLAR' sloganı ile karşıladı Madrid halkının büyük destek verdiği eylemde 'İşçi Madrid Madencileri Destekliyor', 'Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadelesi' ve 'Evet, Evet Yapabiliriz' sloganları atıldı. İşçilere her kesimden 'Öfkeliler' ve '15 Mayıs (15-M)' hareketleri itfaiyeciler ve eğitimdeki kesintileri protesto eden öğretmenlerden de destek geldi, maden işçilerini destekleyen bir kişi bir muhabire şu açıklamada bulunuyor "madencileri desteklemek için sokağa çıktık ama kesintiler hepimizi etkiliyor. Bugün biz onları destekliyoruz yarın onlar bizi destekleyecek".

Maden işçileri, "başlattığımız yürüyüş sona erdi ama mücadelemiz sona ermedi" diyerek, İspanya işçi sınıfının mücadelesinin süreceğini belirtti.

Ekonomik krizin daha da derinleşmesi İspanya Hükümeti ve diğer Avrupa ülkelerini kesintilere ve kemer sıkma

politikalarını uygulamak zorunda bırakmaktadır. Belki bu kesintiler ülkelerdeki toplumsal gücü harekete geçirmesinden dolayı hükümetlere geri adım attırabilir. Ancak kesin olan bir şey var, o da, derinleşen ekonomik kriz ve toplumsal gücün harekete geçmesi kapitalizmin sonunu getirmektedir.

Memurlar Sokakta

İspanya hükümeti kelimenin tek anlamıyla deli gibi kesintilere devam ediyor. Şimdi de kamu çalışanlarının Noel ikramiyesinin kesilmesi ve Katma Değer Vergisine yapılan artış büyük tepki aldı. Memurlar son 3 yıldır sürekli olarak kesintilere maruz kalıyorlar. Memurlar sisteme olan tepkilerini "zenginden değil fakirden kesinti yapıyorlar" diyerek dile getirdiler. İşçi sendikaları

2015 yılına kadar yapılacak 65 milyar Avroluk kesintileri protesto etmek için 19 Temmuz 'da başkent Madrid başta olmak üzere İspanya'nın bir çok şehrinde protesto ettiler. Memurların eylemine birçok alanda çalışan işçi ve emekçiler destek verdi.

Açık olan bir şey var ki İspanya hükümeti bu krizden paçayı kolay kurtaramayacak. Derinleşen kapitalist kriz İspanya'yı devrime gebe bir ülke haline getiriyor. İspanya işçi sınıfının son zamanlarda ki eylemleri onların örgütlülük düzeylerini bizlere açık bir şekilde gösteriyor. İşçiler ve emekçiler polis ile karşı karşıya kaldığı durumlarda bile pasif eylem biçimini değil sonuç verecek olan eylem tarzlarına gidiyor. Ve asla polis ile karşılaştığında geri adım atmıyor. Çünkü artık İspanya işçi sınıfı çözümün sokakta olduğunu biliyor.

Antep işçi sınıfı baskılara karşı sokakta!

Antep Başpınar Organize Sanayi’de maaşlara yapılan komik zamlar, tekstil işçilerini patlama noktasına getirdi. Kölece çalışma ve yaşama koşulları en sonunda işçilerin patlamasına yol açtı. Üretimi durduran binlerce işçi eyleme geçti. Yüz bini aşkın işçinin çalıştığı Başpınar Organize huzursuzluk had safhada. İlk olarak 1500 işçinin çalıştığı Şireci Tekstil’de 4 Ağustos günü iş bırakma eylemi başladı. Patronun işçi maaşlarına 10 lira gibi komik bir şekilde zam yapmak istemesi işçileri harekete geçirdi. Maaşlarının yükseltilmesi talebiyle iş bırakan Şireci Tekstil işçileri, 4 günlük bir mücadelenin sonunda ücretlerde 35 liralık bir artış ve eyleme katılan hiçbir işçinin işten çıkarılmaması noktasında anlaşarak işbaşı yaptı.

Şireci Tekstil’in hemen ardından iş bırakma eylemleri ardı ardına gelmeye başladı. 1500 işçinin çalıştığı Gürteks,

500 işçinin çalıştığı Gür İplik, 600 işçinin çalıştığı Canan Tekstil, 200 işçinin çalıştığı Motif İplik ve Meltem Tekstil işçileri fabrikalarında iş bırakarak fabrika önlerinde (gece-gündüz) eyleme başladılar.

Gürteks işçileri 8 Ağustos günü iş bıraktı. Üretimi tamamen durduran Gürteks işçileri sendikayı da bir kenara iterek (Öz İplik İş) doğrudan kendi temsilcileri ile patronla olan görüşmeleri sürdürüyorlar ve anlaşmak üzere olduklarını belirtiyorlar. 10-15 yıllık işçilerin dahi asgari ücretle çalıştığı iş yerinde işçiler kendi temsilcilerini kendileri seçmiş ve taleplerini bu temsilcileri ile 1000 lira net maaş, 3 ayda bir olmak üzere dört ikramiyenin ödenmesi ve mesainin yüzde 10’u olan 100’er liralardan aylık ödenmesi şeklinde sıralıyorlar. Yine aynı şekilde üretimleri durduran Motif İplik ve Gür İplik işçilerinin eylemleri de devam ediyor.

Güney Afrika’da Maden İşçilerine Katliam

Güney Afrika maden işçileri polis tarafından katledildi. Grev’deki işçilere polis silahlarla ateş etti ve 20 işçiyi aşkın kişi katledildi.

Güney Afrika’da dünyanın en büyük üçüncü platinyum üretiminin yapıldığı Lonmin Marikana madeni faaliyetlerini durdurdu.

Maden’de 3 bin kadar işçi ücret artışı talebiyle greve gitti. İşçilerden biri: ‘Biz çok çalışıyoruz, makinaları kullanıyoruz ama çocuklarımızı okula gönderecek gücümüz yok. Para istiyoruz. Buraya polis göndermelerinin hiçbir anlamı yok, çünkü biz kimseyle kavga falan etmiyoruz. Tek istediğimiz geçecek para.’ olduğunu belirtiyordu.

Lonmin yönetimi, grevi bitirmemeleri halinde bütün çalışanların işine son verileceği uyarısı yapıyor. Geçtiğimiz cuma gününden beri iş bırakma eylemi yapan çalışanlar, dün maden ocağı yakınlarındaki bir tepeyi işgal ederek protestolarını sürdürdü. Katliamdan sonra tansiyonun yüksek olduğu belirtiliyor. Bu arada sosyal medyada yayılan videolarda polisin direk onlarca işçinin üzerine ateş açtığı görülüyor.

‘Polisin olmadığı yerde dostluk kazanır’

Adana’da Toroslar Elektrik Dağıtım A.Ş.’de (Tedaş) taşeron kadroda endeks okuma elemanı olarak çalışırken yaklaşık 200 gün önce işten çıkartılan 100 işçi eylemlere devam ediyor. Maaşlarının ve tazminatları ödenmediği için eyleme greve çıkan işçiler eylemlere devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde grev alanına barikat kuran polisin bu tutumuna karşı işçiler barikat içerisine girerek maç yapmaya başladı. Maç öncesinde polisle de dalga geçmeyi ihmal etmeyen işçiler polisleri ‘isterseniz sizde gelin ancak biz kazanırsak barikatınızı alıp giderseniz’ diyerek gülüşmelere neden oldu. Maçın ardından konuşan işçiler, “Polisin olmadığı yerde dostluk kazanır” diyerek anlamlı bir mesaj verdiler.

Enerji alanında bir diğer grevde İstanbul’da yaşanıyor. Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş. (Bedaş)’dan atılan 120 işçi de eylemliliklerini sürdürüyor. Bedaş işçileri aynı zamanda her hafta Cuma günü destek eylemleri düzenliyor.

ÖLENE KADAR EYLEM KARDEŞLİĞİ

200 metrede altın ve bronz madalya kazanan Amerikalı iki siyah atletin, Tommie Smith ve John Carlos'un siyah deri eldivenli yumrukları havada, başları önde posterleri yıllarca hayal dünyamızı ve asıl oda duvarlarımızı süslemişti.

İtiraf ediyorum ki, Aynur Çağlı'nın o muhteşem haberini okuyana kadar aynı karede önde duran, gümüş madalyalı Avustralyalı beyaz atlete hiç dikkat etmemişim. Adı Peter Norman imiş...

İşte bu atlet geçen hafta öldü. Haberinin ve konunun tekrar gündeme gelmesinin sebebi budur.

Gelelim hikayeye...

Mexico City'de 200 metre finali koşulmuş. Amerikalı (siyah) atletler Tommie Smith ile John Carlos birinci ve üçüncü gelirken, ikinciliği Avustralyalı (beyaz) Peter Norman kazanmış.

Madalya töreni için bekledikleri sırada, Carlos, Peter Norman'ın yanına gelerek sormuş:

- İnsan haklarına inanıyor musun?
- Evet, inanıyorum.
- Peki ya Tanrı'ya?
- Bütün kalbimle...

Bunun üzerine, iki siyah atlet kafalarındaki eylem planını açıklamışlar, Norman tereddütsüz katılmış:

- Ben eyleminizi destekleyeceğim, bana ne yapmam gerektiğini söyleyin!

İlk defa, o günler için müthiş bir provokasyon hatta devrim sayılacak bir eylem planlıyor iki genç adam: Amerika'daki ırk ayrımcılığını ve siyahlara reva görülen fakirliği ve ikinci sınıf vatandaşlığı protesto edecekler... Ama nasıl?

Fikir Norman'dan geliyor: bir çift siyah deri eldiven buluyorlar, sağ tekini Tommie, sol tekini John eline geçiriyor; fakirliği sembolize etmek için çıplak ayakla kürsüye çıkıyorlar, başları kederle öne eğik, sıkı yumruklarını havaya kaldırıyorlar. Önlerinde duran beyaz atlet Peter Norman da, dayanışmasını göstermek için kalbinin üstüne 'İnsan Hakları İçin Olimpiyat Projesi Hareketi'nin kokartını iğneliyor.

Amerikan milli marşı çalarken plan

icra ediliyor ve eylem koyuluyor.

Ve tabii (hatırlıyorum) dünya birbirine giriyor. Amerika ayağa kalkıyor. Olimpiyatlar bile gölgede kalıyor, dünya gazeteleri yumrukları havada siyah atletlerin fotoğrafını birinci sayfadan veriyor...

Amerikan Olimpiyat Komitesi iki siyahın spor kariyerini o saniye bitiriyor. Eylem amacına ulaşmış, Amerika'daki zenci azınlığın durumu dünya gündemine girmiştir. Smith ve Carlos spor hayatlarını (ve buna bağlı olarak geleceklerini) feda etmişler ama dünya tarihine geçmişlerdir. Dünyadaki yüz milyonlarca ezilmiş siyahın ilahı haline gelmişlerdir.

Peki ya Avustralyalı beyaz Peter Norman?

Meslektaşım Aynur'un anlattığına göre, Norman'ın da hayatı kararlı.

Tommie Smith diyor ki:

"Peter, bir beyazdı. O günlerde siyahların haklarını savunma cesareti gösteren, onurlu ve belkemiği sahibi beyaz çok azdı. Peter, Avustralya'ya döndüğünde kimse yüzüne bakmadığı gibi, herkes tarafından yargılandı. Onun da atletizm kariyeri bitti, spor çevrelerinden dışlandı. Tehditler, işsizlik ve tecrit nedeniyle öyle sıkıntılı günler yaşadık ki, üçümüzün de ilk evliliği sona erdi."

Avustralya Devleti Norman'ı ölene kadar affetmemiş ama... Norman intikamını mezara götürmüş: 1968 Olimpiyatları finalinde ikinci olurken

kırdığı 200 metre Avustralya rekoru hâlâ, 38 yıl sonra kırılmamış.

Ölene kadar süren 'eylem kardeşliği'...

İki amerikalı ve bir Avustralyalı 'lanetli' atletin o gün başlayan 'eylem kardeşliği' ve dostlukları ömür boyu sürmüştü. Aradan geçen 38 yıl boyunca, yazışmışlar, buluşmuşlar, görüşmüşler.

Ta, geçen hafta, Peter Norman evinin bahçesinde kalp krizi geçirip 64 yaşında ölene kadar.

Ve şimdi, fotoğrafın sağına tekrar bakın

Melbourne'de yapılan cenaze töreni. 'Onurlu beyaz atlet' Peter Norman'ın tabutu, Tommie Smith (solda)

Anne;

Ben Sende Gömülüym

**Yıllardır kapısını kitlemeden yatan annelere,*

Kelimeler düşüyor. Oğul kokan kelimeler. Şimdi gözü uzaklarda bütün anneler kapı eşiğinde çocuklarını bekliyor. Kelimeler düşüyor. Düşen her kelime, gözyaşına karışıyor. Gözyaşının düştüğü toprak yeni doğacak kahramanlara filizleniyor. Yeni oğullara, yeni kızlara... Anne başını kaldırıyor gökyüzüne. Gökyüzü oluyor anne. "Yıldızlar, yıldızlar kadar çok çocuklarım. Yıldızlar kadar çok." Yağmur düşüyor şehre. Gülüyor anne.

Yağmur gökyüzünün gülüşüdür oğul.

Bulutlarda konuktur her genç ölen

Yağmur gökyüzünün gülüşüdür oğul.

Sakin ağlıyorum sanma.

Gözyaşı annenin emanetidir hayata.

Gözlerime bakıp umut nedir diye soruyorlar ya,

Umut ağlamaktır.

Gözyaşını Yitirmemiş annelerdir umut.

Neredesin oğul? Anne diyen sesin nerede? Hani mutfakta yemek yaparken, hani bir gözüm hep saatte, bir gözüm hep haberlerde. Seni merak ettiğim o zamanlarda gelirdin sessizce gülerek sarılırdın bana. O kokun, o kokun nerede? Kokunu da, sesini de kaybedemezler ya oğul. Gözlerin nerede? Hani devrimden sonra derdin o gün anne, o günden sonra derdin... Hani masallarda bile olmayacak kadar güzel şeyler anlatırdın. O güzellikleri anlatırken parlayan gözlerin nerede?

Oğul... Anneler en karanlık gecelerde, güneşi bekliyor. "Oğlum böyle bir gece yitip gitti işte." Evde en sevdiği yemeğin kokusu... "Oğlum böyle bir gece yitip gitti işte." Beyaz eşarabının ucu hep ıslak annelerin. Beyaz eşarabının ucundan süzülen gözyaşı düşüyor toprağa. Şimdi her annenin toprağa düşen her gözyaşı ülkemde bir çiçek oluyor. Dallarında oğullar, kızlar çiçekleniyor.

Bir gözyaşı... Ve bir oğul daha düşüyor. Bir gözyaşı. Bir oğul daha yitiyor. Ben bilirim annem diyor oğul. Annem merak eder beni. Cezaevlerinin kapısına taşınıyor tüm şefkatiyle anneler. "Oğlum" diyor resmi üniformalı adamlara. "Oğlum nerede?" "Karanfil kokan oğlum vardı benim." "Anne" derdi. "Anne sakın üzülme" Kitaplar, koşuşturmacalar... Oğlum kadar güzel çocuklar vardı. Oturup güzel düşlerinden bahseden çocuklar. Hepsini aldınız bir gece yarısı, onlar nerede?

Şehrin tüm ışıkları söndüğünde, tek bir aydınlık kalır. Anne kapatmaz ışığını. Ya gelirse oğlum. Gözü yollarda, perde ardından bekler hep.

Şehir geceye büründüğünde tek bir ışık kalır.

O ışık ki annedir.

O anne düşlerinde örter oğlunun üzerini. O annelerin doğurduğu çocuklar

ışıklı düşlere taşır bir ülkenin geleceğini. Ben anneyim.

Dallarında tomurcuklanan çiçektir oğlum. Bir oğlun yitişiyle solar mı bahçe? Tarih anaların dallarından tomurcuklanan oğullarla, kızlarla doludur. Biz ki zulme direnmenin ustasıyız. Kırılrsa da dalımız ve sadece oğullar değil anneler bile kaybedilse bir gün... Tarih yine yaratacaktır anneleri.

O anneler ki kahraman doğurmanın ustasıdır...

CİRAN

BEDAŞ İŞÇİLERİ

THY İŞÇİLERİ

BEDAŞ İŞÇİLERİ

DHL İŞÇİLERİ

YASASIN
İŞÇİLERİN
MÜCADELE
BİRLİĞİ!
Devrimci İşçi
Komiteleri

FABRİKALAR
TARLALAR, SİYASİ
İKTİDAR, HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK!
Devrimci İşçi Komiteleri

Antep sıcak,

Antep çetin yerdir.

Antepliler silahşör olur.

Antepliler yiğit kişilerdir.

ANTEP BOZKIRINI TUTUŞTURANLARA SELAM OLSUN
YASASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ
(DİK) Devrimci İşçi Komiteleri